

Kronieken van de Nefilim

Gilgamesh

Kronieken van de Nefilim

Gilgamesh

Het derde boek

Scholten Uitgeverij

Colofon

Kronieken van de Nefilim GILGAMESH

Brian Godawa

© 2024 Scholten Uitgeverij BV

info@scholtenuitgeverij

www.scholtenuitgeverij.nl

Binnenwerk opmaak: Piet Versteeg

Drukwerk: Drukcase

Eerste druk, november 2024

ISBN: 9789083261331

NUR: 342

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van de nieuwste boeken van Scholten Uitgeverij via: www.scholtenuitgeverij.nl/nieuwsbrief

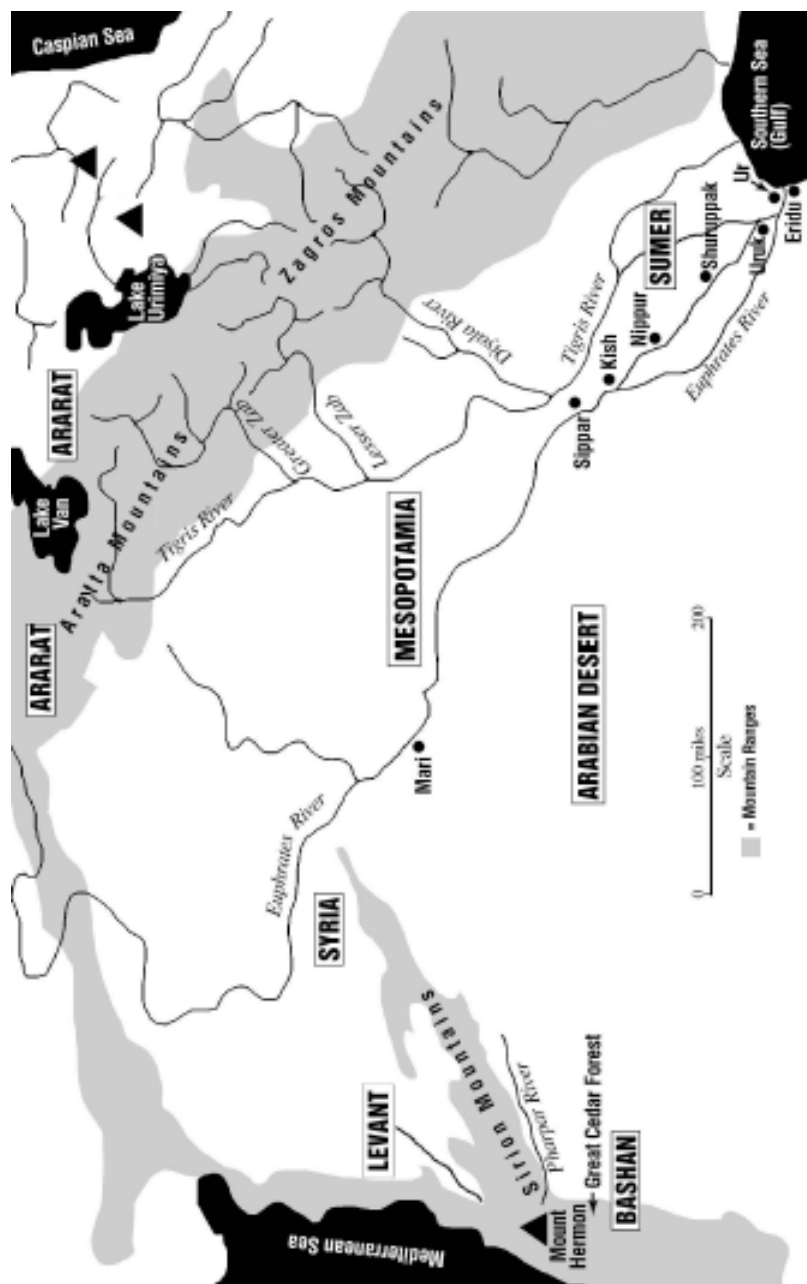
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, met uitzondering van korte citaten gebruikt in recensies, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek
is opgedragen
aan Sinleqiunninni
die ons
de best bewaarde versie van
het Gilgamesh-epos heeft overgeleverd.

Dankwoord

Mijn dank gaat allereerst uit naar de vrouw van mijn leven, Kimberly, die mij altijd weer motiveert om door te gaan en standvastig te blijven in het schrijven van deze boekenreeks. Ook ben ik Andrew George, Gilgamesh-deskundige, dankbaar voor zijn grondige onderzoek naar het Gilgamesh-epos dat hij heeft vastgelegd in zijn boek *The Babylonian Gilgamesh Epic*. Vervolgens gaat mijn dank uit naar Don Enevoldsen voor de eerste redactie van dit boek, naar Mark Tapson, die mij bij het schrijven van advies heeft voorzien, naar Rich Knox, mijn goede vriend die altijd op de proppen kwam met mooie theologische lijnen, naar Shari Risoff, mijn schoonzus, voor haar proeflezen en naar Sarah Beach voor de redactie van de tweede druk. Mijn dank gaat natuurlijk ook uit naar Amazon, die het mij mogelijk maakt om het schrijversvak uit te oefenen en mij geholpen heeft *Kronieken van de Neflim* bij een breed publiek bekendheid te geven. Als laatste dank ik de God, die soms verborgen is, maar toch altijd weer dichterbij is dan ik denk, Yahweh Elohim.

Dit is waarschijnlijk wat Gilgamesh *echt* heeft meegemaakt.

Gilgamesh Immortal

Proloog

In de tijd voor de Zondvloed woedde er in de woestijnvlakte van Doedaël een hevige strijd tussen de godenzonen en de mensen. Metuselach ben Henoch voerde de laatste mensenstammen aan. Hij had zich niet ingelaten met die afschuwelijke afgoderij en hield heldhaftig stand tegen de opstandige godenzonen, de hemelingen die men ook wel de Wachters noemt, tegen hun demonische, hybride soldaten en tegen hun reusachtige kinderen, de Nefilim. Hij had zich daar als een rechtvaardige opgesteld om het vreselijke onrecht tegen Gods schepping te stoppen. Zelf geloofde hij niet dat hij die overmacht een halt zou kunnen toeroepen die dag, want hij wist wel: dit was zijn laatste wapenfeit. En toen kwam de vernietigende watervloed, die de hele aarde schoonspoelde van alle zonden, die het land met alles wat er leeft hadden bedorven.

Alleen Noach ben Lamech en zijn zeven familieleden waren door Elohim gespaard, en overleefden de ramp in een enorme drijvende kist, de ark, samen met een grote menigte aan dieren om na de Zondvloed de aarde opnieuw te gaan bewonen. Metuselach en de zijnen hadden voor zijn kleinzoon en zijn familie tijd gewonnen en de aandacht van de godenzonen afgeleid, zodat Noach veilig de ark kon binnengaan. Iedereen, zowel mens als dier, die buiten de ark was, kwam om. Ook Metuselach. Al zijn dagen bij elkaar opgeteld waren samen negenhonderdnegenenzestig jaar. Op die hoge leeftijd stierf hij. Het houten vaartuig dat met zwarte pek

was dichtgestreken was het reddingsmiddel van Elohim voor Noach, zijn vrouw Emzara en hun zonen, Sem, Jafet en Cham. Sems vrouw heette Tsedeq, Jafets vrouw heette Adatanes en de naam van Chams vrouw was Naël. Niemand, behalve zichzelf, wist het, maar Naël was zwanger en baarde het eerste kind van de nieuwe generatie na de Zondvloed. Hij kreeg de naam Kush.

De Nefilim, het nageslacht van de godenzonen en de vrouwen van de mensenkinderen, waren wat hun sterfelijke vlees betreft dan wel verzwolgen door de Zondvloed, maar zij blijven wat hun geestelijke wezen betreft op aarde rondwaren als demonen; boze geesten met een onverzadigbare honger naar het zoeken van nieuwe vleselijke lichamen. Uiteraard, het liefst die van de mensen.

Sjemichaza en Azazel die aan het hoofd stonden van de tweehonderd gevallen Wachters, hadden zichzelf voor de Zondvloed als goden over de aarde aangesteld om zo bij de mensen hun doel te verwezenlijken. Sjemichaza stond bekend als Anu, de hoofdgod van het pantheon en Azazel werd Inanna, zijn gemalin. De godin van oorlog en seks. Tijdens de oorlog van deze goden en de mensen, werden Anu, Azazel en een heel aantal van hun mede-Wachters gebonden door de Aartsengelen en gevangengezet in het hart van de aarde. Zo worden ze in diepe duisternis in bewaring gehouden voor de dag van het Laatste Oordeel.

Maar dat gold niet voor hen allemaal...

Zeventig godenzonen wisten samen met hun ondergeschikte *mal'achim*, opstandige engelen, aan de Aartsengelen te ontkomen. Hoeveel engelen het precies waren, dat weet niemand.

De ark liep vast op de berg Nimush, dicht bij de rivier de Tigris, in het gebergte van Aratta. Daar vond de ark rust van de vloed die het getrotseerd had. Het water zakte steeds verder en verder terug, zodat de aarde weer tevoorschijn kwam. Toen Noach een duif had uitgezonden en deze na een aantal keren terugkwam met een groen, vers olijftakje in zijn snavel, wist hij dat de tijd gekomen was om de ark uit te gaan. Op aangeven van Elohim zelf, verlieten hij en zijn familie de grote houten kist. Zij dankten Hem en noemden daarbij Elohim's naam: Yahweh. Yahweh sloot een verbond met Noach, met al zijn nakomelingen en met de hele aarde. Hij beloofde hen dat Hij nooit meer alles wat op aarde leeft zo te zullen treffen met de Zondvloed zoals Hij gedaan had. Yahweh stelde als teken van deze verbondsbelofte de regenboog te midden van de wolken. Vervolgens had de Allerhoogste aan Noach dezelfde oorspronkelijke opdracht gegeven als die Hij aan Adam, de eerste mens gegeven had. Hij moest vruchtbaar zijn en de aarde weer gaan vullen met het evenbeeld van Elohim: de mensheid. Zo begon Yahweh opnieuw met een nieuwe, gereinigde aarde en met de mensen die Hij gered had. De mens is geschapen naar Elohim's beeld en gelijkenis en daarmee is hij Zijn heilige vertegenwoordiger op aarde. Kayin, de zoon van Adam, had het evenbeeld van Elohim behoorlijk veel geweld aangedaan, toen hij zijn broer zonder enige wroeging doodsloeg. Zo was reeds lang voor de Zondvloed de neerwaartse spiraal van geweld op aarde al begonnen, die de schepping naar de Afgrond van het dodenrijk hielp. Sjeool, het rijk waar de doden naar afdalen, diep onder de aarde, is altijd hongerig. Yahweh gaf Noach de opdracht om Elohim's heilige beelddragers in stand te houden, maar deze keer door genoegdoening. Hij zei:

“Wie het bloed van de mens vergiet, door de mens zal zijn bloed vergoten worden, want naar het beeld van Elohim heeft Hij de mens gemaakt.”

Na verloop van tijd, daalden Noach en zijn familie af van het gebergte en zij trokken naar de vlakte in Mesopotamië om daar opnieuw te beginnen. Maar ze troffen er een vreselijke verwoesting aan. Die ooit zo mooie en vruchtbare vlakte lag volledig bedolven onder meters lagen modder. Alles was dichtgeslibd. Het land zoals Noach het kende, was weggevaagd en er was niets anders overgebleven dan dood en verderf. De steden waren tot ingestorte ruïnes geworden. Men zou deze puinhopen niet meer erkennen als die grote machtscentra van voor de grote vloed, en dan te bedenken dat ze in slechts enkele uren overspoeld waren en zo vernietigd werden. De gedachte aan al die mensen die verdronken waren, maakten Noach en de zijnen bedroefd. Noach zelf heeft het vaak herhaald:

“Bijna de hele mensheid is weer tot klei geworden.”

Toch was het wereldwijde ‘graf’ voor hun ogen al opengebroken. Nieuw, jong groen was alweer snel uit de kleigrond van de veerkrachtige aardbodem die Elohim geschapen had, uitgesproten. De zaadjes die bedolven lagen onder de modder, kwamen tot bloei.

Noachs familie gaf gehoor aan Elohim's opdracht en begon zich te vermenigvuldigen. Hun nakomelingen gingen de aarde weer bewonen. Ze bouwden een nieuwe beschaving op door vroegere kennis en nieuw opgedane kennis door te geven aan de volgende generaties. Per plaats verschilde het tempo, waarin verschillende steden en beschavingen zich ontwikkelden en het kostte voor velen dan ook wel enige tijd voordat men zich, technologisch gezien, weer kon meten met de steden van voor de grote vloed. Maar net zo snel als het groen na die ramp was uitgesproten uit de aarde, zo snel schoten de verschillende beschavingen uit de grond, omdat de kennis en de ervaring uit de vorige wereld nog steeds aanwezig was in de harten en gedachten van de mensen.

Het lag aan de middelen die men tot zijn beschikking had om ook daadwerkelijk weer zo 'hoogstaand' te komen als toen. Ergens moest men ook wel, want de bevolking bleef groeien en moest ergens wonen en ergens van leven.

Noach zelf was voor de Zondvloed een krijger geweest, maar hij was met iets nieuws begonnen. Hij werd een landman. Hij voelde dat zijn krachten afnamen. Er was dan wel een nieuwe, jonge aarde uit de vloed tevoorschijn gekomen, maar hijzelf werd er niet jonger door. Hij legde zich er nu vooral op toe om de landbouw verder te ontwikkelen, want nogmaals, zijn mensen, zijn nakomelingen moeten ergens van leven. Emzara, zijn vrouw, leerde hem wat zij tijdens haar gevangenschap in Erech geleerd had. Uiteindelijk plantte Noach een wijngaard met een breed scala aan druiven voor de productie van wijn.

Diep vanbinnen voelde Noach toch nog geen vrede. Er hing een depressie over hem heen, een wanhopig gevoel dat zwaar op hem drukte zoals de angstaanjagende schaduw van een Anzu-dondervogel. Hij kon het maar niet van zich afschudden. Hij was het Gekozen Zaad geweest, die een einde zou maken aan de heerschappij van de godenzonen. Hij zou rust brengen over het land. De vloek lijkt inderdaad opgeheven, want waar Adam eerst dorens en distels op zijn weg tegenkwam, komt hij als de nieuwe Adam van de nieuwe aarde, een bloeiende aarde tegen en is hij gezegend met een enorme wijngaard. Maar hij zou ook het Zaad van Chawa dragen dat de oorlog tegen het Zaad van de Slang zou winnen. Noach heeft de dood al zo vaak in de ogen gekeken, hij heeft met godenzonen en Nefilim gevochten, hij heeft martelingen doorstaan en hij ging zelfs door de Afgrond van Sjeool. Het was vreselijk om met deze extreme omstandigheden geconfronteerd te zijn geweest, maar het heeft hem versterkt. Hij is er als het ware door opgeladen. Het was als de bliksem die hem vanbinnen in de brand

heeft gezet en kracht gaf om te leven. Noach leeft en de dood heeft hem niet kunnen vasthouden. Althans, nog niet. Sinds dat zijn kinderen zich zijn gaan verspreiden over de aarde, steden zijn gaan bouwen en hun eigen geschiedenis zijn gaan schrijven, ziet iedereen hem nu als die oude patriarch, die naar de achtergrond is getreden. Grootvader Noach, overgrootvader Noach, betovergrootvader Noach. Het lijkt erop dat dit nu zijn identiteit is. Hij vraagt zich vaak af of iemand zich nog zijn grote reis en zijn heldendaden voor Elohim herinnert. Zal iemand nog denken aan de avonturen en belevenissen van zijn grootvader Metuselach en overgrootvader Henoch, de reuzenjagers van voor de Zondvloed? Ach, het zijn herinneringen die vervaagd zijn tot legendes. Als hij eraan toe zou komen, zou hij alles moeten opschrijven wat hij zich ervan kon herinneren. In de tussentijd blijft hij deze verhalen aan de jonge kleinkinderen, achterkleinkinderen en achterachterkleinkinderen doorvertellen, die gelukkig nog met grote belangstelling aan zijn voeten zitten te luisteren. Zij zijn de toekomst.

Emzara was niet zo bedroefd als haar man. Ze had als slaaf van priesterkoning Lugalanu voor een lange tijd zonder Noach moeten leven. Hoe blij en gelukkig was ze toen hij weer in haar leven was teruggekeerd. Emzara deed haar best om de verloren jaren in te halen. Gemakkelijk was het niet, maar het is niet gebleven bij een vriendelijk gezelschap en noodzakelijk samenzijn. Nee, ze waren werkelijk weer één geworden. Noachs aard is uitbundig, levendig, gepassioneerd, maar helaas werd zijn somberheid een belemmering in hun huwelijk. Hij trok zich terug en dat brak haar hart. Ze had leiding gegeven aan de hofhouding, een gezin opgevoed, de goden weerstaan, maar ondanks dat alles had ze het gevoel dat haar identiteit en haar veiligheid lag in Noachs liefde voor haar. In de liefde van de meest geweldige en trouwe man, die ze ooit had ontmoet. Als hij pijn had, leed zij daaraan. Als hij rusteloos was, was zij dat ook. Waar ze zich nog het meest zor-

gen om maakte was Noachs drinkgedrag. Hij was begonnen met het wegdrinken van zijn zorgen. Daarvoor gebruikte hij het sap van zijn eigen druiven. Te veel sap van zijn eigen druiven. Dronken begaf hij zich dan al strompelend naar hun tent, en viel daar meestal huilend op zijn kussen in slaap. Gewelddadig werd hij er niet van, daarvoor was hij te rechtvaardig en goed. Emzara weet dat hij zijn eigen strijd met Elohim had. Ze vertrouwde erop dat hij zijn weg wel zou vinden zoals hij dat altijd al heeft gedaan. Noach is niet zonder zonde, maar hij is een gelovig en trouw mens, die rechtvaardig is gebleven in die zondige generatie van voor de Zondvloed. Nu worstelt hij met de gedachte en het gevoel dat hij het niet waard is om zo gezien te worden. Hij voelt zich enorm tekortschieten als de patriarch van de nieuwe schepping.

Er is nog iets waarover Emzara zich grote zorgen maakt. Deze zorgen zijn niet minder dan de zorgen om Noachs dronkenschap. Het gaat om haar kleinzoon, Kush. De eerstgeboren zoon van Naël en Cham. Bij zijn geboorte was er niets vreemds aan hem te zien. Hij was een normaal en gezond kindje. Maar toen hij opgroeide, merkte ze toch dat er iets met hem aan de hand was. Hij was anders. Hij is niet zoals de andere kleinkinderen of achterkleinkinderen, die daarna geboren zijn. Hij was altijd best lang voor zijn leeftijd en hij heeft heldere, blauwe ogen. Kush kwam al vanaf zijn jeugd in de problemen door zijn nieuwsgierige aard. Het was bij hem geen onschuldige nieuwsgierigheid zoals elk kind dat wel heeft. Het was allesbehalve naïef of onschuldig. Zijn nieuwsgierigheid was afstandelijk, berekenend zelfs.

Jaren geleden zat Kush aan de oever van een rivier en keek met grote interesse en zonder enig gevoel van angst en medeleven toe hoe een ander kind dreigde te verdrinken. Het gebeurde op nog geen twee meter bij hem vandaan, maar het leek niet in de jongen op te komen om hulp te roepen of om zelf het water in te

rennen en het kind te redden. Kush bleef het vreselijke tafereel met belangstelling volgen. Het kindje vocht al spartelend voor zijn leven. Gelukkig waren er ook andere kinderen die wel om hulp riepen. Sem was toen het water ingestormd en had het kind van de verdrinkingsdood gered. Boos had hij Kush aangesproken: “Waarom deed je niets! Jij bent de oudste hier!”

Kush had nog iets bijzonders. Wat voor Emzara ingewikkeld was of wat zij niet kon begrijpen, was voor Kush ontzettend simpel. Hij begreep hoe de natuur werkt, de omloop van de sterren, technische zaken, noem maar op. Kush snapte alles veel sneller dan anderen. Eigenlijk leek hij op niemand, zelfs niet op zijn eigen moeder Naël. Toen hij ouder werd, nam hij steeds meer afstand van de familie. Hij was de eerste van de eerste generatie na de Zondvloed die de grote stam van Noach verliet en een nieuw volk begon. De stad die hij bouwde noemde hij naar zichzelf: Kish. Met trots schijnt hij over zijn stad en heerschappij gezegd te hebben: “Dit is het eerste koningschap dat uit de hemel is neergedaald.” Daarmee bedoelde hij, na de wereldwijde watervloed. Zijn ambitie stopte daar niet. Hij trok naar het zuiden om de andere steden die door de Zondvloed waren weggevaagd weer op te bouwen, waaronder ook Erech. Toen een van zijn kinderen bij zijn geboorte een reus bleek te zijn, begon het Kush langzamerhand te dagen. Hij kreeg het vermoeden dat hij een nakomeling moest zijn van zijn moeder en een god. Zij moet zijn ware identiteit als een Naphil voor hem en de anderen hebben verborgen. Kush heeft toen dit ene kind afgescheiden van de rest om die geheime identiteit te beschermen en te bewaren. De nieuwe machthebber was dan wel lang, maar hij was met die lengte nog geen reus en daarom had iedereen aangenomen dat hij gewoon een kind van zijn vader Cham was. Er was slechts één iemand die er vragen over stelde en dat was Emzara. Naël wist er met haar halve waarheden altijd net aan te ontkomen. De Wachters waren in hun plan geslaagd. Ze hebben het voor elkaar gekregen om het gen dat reuzengroei

veroorzaakt te onderdrukken door er een recessief gen van te maken. Het zou alleen zo nu en dan tot uiting kunnen komen in latere generaties. Hoewel de bedenkers ervan vastzitten onder de aarde, is het nog niet gedaan met hun kwaadaardige bedoelingen. Naël wist van dit plan niet af. Ze is slechts een beschadigde vrouw, die haar schaamte probeerde te verbergen voor haar stam.

Maar de schaamte van Naël, de dronkenschap van Noach en de machtslust van Kush, werden echter al snel overschaduwd door de gruwelijke daad van Cham, Emzara's zoon.

Cham was voor de Zondvloed geboren en opgegroeid in het paleis in het vroegere Erech. De plaats waar de goden met harde hand heersten en de mensen afvallig maakten van Elohîm. Hij kwam daar terecht, omdat zijn moeder Emzara toen ze nog zwanger van hem was, gevangen was genomen door Lugalanu's mannen. Deze priesterkoning nam haar als dienaar in zijn hofhouding op en nam haar kind bij haar weg om hem op te leiden als priester van Inanna. Hij gaf Cham een andere naam: Kanaänu. Zijn schedel was naar koninklijk gebruik verlengd doordat men kort na zijn geboorte, zijn achterhoofd met houten spalkjes had uitgerekt. Daarnaast was hij haarloos gemaakt door allerlei kruidendranken die men hem had toegediend. Het ergste voor hem was nog wel dat hij de merktekens van Inanna met zich meedroeg. De tattoo's waren zichtbaar voor iedereen en ze waren onuitwisbaar. Cham zag er ten opzichte van zijn broers uit als een vreemde. Als een kind van een andere vader. Ook al had Noach hem als zijn zoon omarmd, het was voor Cham toch anders. Hij voelde zich minder dan zijn broers, die hun vader al van jongs af aan kenden. Ondanks zijn afkeer van zijn vroegere paleisleven en zijn toewijding aan de goden, koesterde hij een sluimerende wrok tegen zijn vader, die er niet eerder was geweest om hem te beschermen tegen het kwaad van de goden dat Chams leven verwoest heeft. Er was

nog iets dat hem dwars zat. Cham heeft zich dan wel bekeerd tot Elohim, de god van zijn vader Noach, *de* God die hem en zijn echte familie gered heeft, maar de rest van de aarde met alles wat leefde, wegvaagde. Allemaal vanwege Zijn grote plan met Noach. Cham kan er niet bij! Op welke manier verschilt Elohim nu van Anu en zijn wraak, van Inanna en haar grillige buien of van de vreselijke onderdrukking van de andere goden uit het pantheon? Hij heeft tientallen goede vrienden en kennissen verloren in de vloed. Allemaal verdronken. Zij hebben hem nooit kwaad gedaan en ook anderen niet. Ze waren onschuldig en waren in dezelfde situatie als hem geboren en opgegroeid. Wat konden zij daar nu aan doen? Maar zij mochten niet in leven blijven. Cham wel. Allemaal vanwege Elohims uitverkiezing van één bepaalde bloedlijn. De anderen, die als familie voor hem waren, zijn verzwolgen in het water en meegesleurd naar het dodenrijk. Hij voelt zich alleen te midden van zijn ware familieleden, die wel hun best doen om hem thuis te laten voelen op deze nieuwe aarde, maar die hem uiteindelijk niet echt begrijpen. Hij zou willen dat zijn moeder hem nooit verteld had over zijn geheime oorsprong. Sterker nog, hij zou wensen dat ze elkaar nooit ontmoet hadden, dat hij volledig afgescheiden van haar was opgegroeid, zodat hem de constante spanning tussen de twee tegengestelde werelden in zijn hoofd bespaard was gebleven. Cham zou willen dat hij samen met al zijn vrienden in de Zondvloed was omgekomen. Maar het feit is dat hij leeft en de minachting voor zijn vader en zijn moeder die hem zo liefheeft, neemt elk jaar steeds meer toe. Ook hij ziet Noachs dronkenschap en hij vindt zijn teruggetrokken bestaan nogal zwak. Erger nog, Cham vindt het behoorlijk laf en daarom acht hij zijn vader onwaardig om nog langer de steeds groter wordende stam als patriarch te leiden. Noach zal voor de Zondvloed vast en zeker heldendaden verricht hebben, maar die liggen in het verleden en zijn nu slechts verre herinneringen, die zeker voor Chams kinderen in het nieuwe Erech van Kush en andere plaatsen ver-

vaagd zijn tot legendes. Ze betekenen niets meer voor een nieuwe generatie, die vooruit moet denken in een wereld waarin veel werk te verrichten is. Hun taak is behoorlijk groot. De kinderen die na de vloed geboren zijn, moeten hun weg door deze nieuwe aarde van klei en modder heen hakken en graven. Noach is nog het symbool van die oude wereld van klei, maar hij lijkt het niet aan te durven om zijn leiderschap naast zich neer te leggen om plaats te maken voor iemand die vooruitdenkt.

Als de wereld verder wil komen, als de nieuwe generatie wil opbloeien net zoals men dat onder zijn zoon Kush probeert te doen, meent Cham, dan moet Noach worden afgezet. Wie zou er anders durven te komen met nieuwe, vooruitstrevende ideeën? Wie zou er anders de moed en de macht hebben om die radicale verandering die de aarde nodig heeft, te brengen? Cham weet nog goed wat Anu's gedachten daarbij waren: een fundamentele transformatie van de mensheid. Dat is nu precies wat men nog steeds nodig heeft: hoop, verandering en transformatie. De oude manieren van denken, de weg van Noach, die helpen de mensheid niet verder.

Emzara heeft het beter met Noach voor. Veel beter. Ze wil hem – al is het maar voor even – uit zijn depressie halen. Ze lijdt eronder om hem zo bedroefd en lusteloos te zien. Ze weet dat het diep zit. Hij was een vriendelijke, hartelijke man, die hard werkte, hard vocht en het ook hard kon spelen. Ook heeft hij vaak gezegd dat zijn meest favoriete plaats op deze aarde bij zijn geliefde vrouw is. Maar nu is dat heel anders. Hij heeft al voor een lange tijd zijn liefde naar Emzara niet kunnen uiten. Het is net alsof zijn wijn haar plaats heeft ingenomen als zijn nieuwe vrouw, die hem van al zijn krachten berooft, terwijl ze spottend naar Emzara grijnst.

Maar vanavond heeft Emzara de oplossing bedacht. Ze gaat Noach verrassen. Nooit is ze vergeten dat hij haar het liefst zag in die mooie roodgekleurde jurk uit Egypte. De oorspronkelijke jurk is allang vergaan en daarom heeft ze de jurk zelf nagemaakt van alle stoffen die zij en haar schoondochters eerder verzameld hadden. Met zorg heeft ze de losse stukken tot één kledingstuk aan elkaar genaaid en vervolgens heeft ze meekrapplanten gebruikt om rode verf te maken. Ze is er zeker van dat dit Noach weer zal laten opleven. Emzara's schoonheid is vanwege haar hoge leeftijd minder geworden, maar de jaren hebben haar geest niet verzwakt. Haar oogleden en haar lippen gewoon wat meer opmaken en wat extra sieraden, en ze heeft zijn aandacht! Daarnaast maakt ze ook nog eens zijn favoriete eten klaar: biefstuk uit de zij van een os, versgebakken brood, uien, fruit en een hoorn gevuld met Noachs eigen wijn. Emzara denkt bij zichzelf, hij is toch ook gewoon een man met zijn behoeftes, en lekker eten, is daar één heel belangrijke van.

Het wordt avond. Het schijnsel van de maan valt over de tenten in de vlakte. Noach strompelt hun tent binnen. Als Emzara hem zo ziet terugkeren van een dag werken in de wijngaard, weet ze al genoeg. Haar hart huilt. Hij heeft weer gedronken, maar deze keer is het erger. Hij kan nauwelijks op zijn benen blijven staan. Noach struikelt richting de tafel en probeert er steun te vinden waardoor het houten meubel overhelt en hij bijna de hele maaltijd op de grond laat vallen. Vlug biedt ze tegenwicht aan het andere einde van de tafel. Noach kijkt op van het eten, naar haar bedroefde gezicht.

“Jij bent zo... zo... ontzet – ontzette – ongeloof – lijk... m-mo...” Hij probeert *mooi* te zeggen, maar het komt er niet uit. Emzara begint te huilen. Ze weet niet meer wat ze moet doen. Ze weet niet meer wat zij voor hem kan betekenen. Ze weet zelfs niet meer wie zij voor hem is.

Noach ziet haar tranen.

“Oh, geen zorgen,” spreekt hij met dubbele tong. “Ik ben misschien wel wat dronken, maar ik ben nog steeds de l-liefde van je leven.”

Hij pakt de hoorn met wijn die op tafel staat, neemt een flinke slok en gooit het achteloos tegen de grond. Emzara kan het niet meer aanzien. Ze loopt weg naar hun bed en gaat daar diepbedroefd zitten.

De volledig beschonken Noach worstelt om zijn mantel en tuniek uit te krijgen. Het lukt uiteindelijk wel, maar dan stort hij te midden van zijn tent neer en valt al sluimerend naakt op de grond.

Emzara begint opnieuw te huilen. Ze roept het wanhopig uit naar Elohim: “Allerhoogste, geef me mijn held terug. Geef hem zijn hoop terug!”

Plotseling trekt geritsel haar aandacht. Ze draait zich om naar de opening van de tent. Cham stapt binnen en hij slaat meteen de tentflap dicht als hij zijn vader zo in de publieke ruimte van de tent aantreft.

“Cham ben Noach, je vader ligt hier in schaamte. Ga alsjeblieft.” Maar Cham gaat niet weg. Hij loopt naar Noach toe en kijkt vol minachting op hem neer.

“Is dit mijn vader?” zegt hij.

“Cham, ik zei, ga. Je beschaamt zijn naam!” schreeuwt ze.

“Ik beschaam *hem*?” reageert hij vol ongeloof. “Nee, moeder, hij beschaamt zichzelf. Hij is het zelf die de hele familienaam beschaamt. Hij beschaamt hier de stammen, de toekomst. Hij beschaamt zelfs zijn God.”

“Hoe durf je!” Emzara kookt van woede. Ze staat op en is van plan hem met eigen handen de tent uit te werken.

Cham komt dreigend op haar af en stopt op enkele centimeters bij haar gezicht vandaan. Ze probeert hem af te weren, maar hij is

veel te sterk. Plotseling bevriest ze als ze in zijn ogen iets van een reptielachtige blik ziet. Vanbinnen krimpt ze ineen en gaat snel zitten. Ze kan hem niet langer aankijken en voelt zich verslagen.

“Wat heb ik voortgebracht? Heb ik Elohim tekortgedaan?”

Cham zakt door zijn knieën bij haar neer en kijkt haar aan.

“Nee. Jij hebt je best gedaan. Misschien is het Elohim die jou te kort schoot.”

Geschokt kijkt Emzara haar zoon aan en nog voordat ze zich kan bedenken, slaat ze Cham hard in zijn gezicht.

“Je moest je schamen! Elohim's bedoelingen in twijfel trekken... ja, ik begrijp Zijn wegen ook niet altijd, maar Hij is trouw aan Zijn belofte!”

Cham komt overeind. Zijn boze blik verandert in een grijns. Hij kijkt haar verraderlijk aan. Daarna gebaart hij naar Noach, die nog steeds bewusteloos op de grond ligt.

“Wat daar ligt,” begint hij, “is het niet waard om belofte genoemd te worden. Sterker nog, hij is het niet waard om er ook maar lovenswaardig over te spreken. Ik ga niet langer achteroverzitten en toekijken hoe deze waggelende dronkaard de mensheid naar de wateren van de Afgrond helpt.”

Hij maakt opnieuw een woest gebaar naar zijn vader.

“Als *dat* daar Elohim's belofte is, dan ga ik mij niet onderwerpen aan deze ellendige dwaasheid!”

Hij kijkt vol afschuw op Noach neer en vervolgens richt hij zich weer naar zijn moeder.

“Ik zal mijn eigen beloftes waarmaken. Ik neem het over. Vanaf vandaag ben ik de nieuwe patriarch.”

Angstig kijkt Emzara op naar Cham. Ze herkent hem niet meer. Zijn ogen zijn geworden als die van een slang en het is net alsof hij verandert in een wezen dat haar binnen de kortste keren zal aanvallen.

Sem en Jafet zijn al een tijdje op zoek naar hun broer Cham. Hij was die hele dag niet komen werken bij de kuddes. Dit is niet de

eerste keer en zo langzamerhand beginnen ze zich te ergeren aan zijn toenemende onverantwoordelijkheid. Het lijkt erop dat hij zich meer en meer als een koning gaat gedragen net als zijn zoon Kush. De leiders van Elohîms volk behoren dienende leiders te zijn. Ze besluiten om naar hun vaders tent te gaan, misschien weet hij waar hij is. Als ze Noachs tent naderen, zien ze Cham de tent verlaten. Hij trekt zijn tuniek vlug recht. Met een hatelijke blik loopt hij op hen af.

“Cham, we hebben de hele dag naar je gezocht!” zegt Sem.

Dat is echt typisch mijn oudste broer, die heeft altijd de neiging om iemand ergens op aan te spreken, denkt Cham geïrriteerd.

“Nou, je hebt me nu gevonden,” zegt Cham, maar zijn gezichtsuitdrukking verontrust zijn beide broers direct. Opeens horen ze zacht gejammer uit de tent komen.

“Is dat moeder?” vraagt Jafet.

“Waar is onze vader?” voegt Sem er meteen bezorgd aan toe.

“Dronken op de grond, waar anders?” antwoordt Cham bot.

Sem weet dat er iets behoorlijk mis is.

“Wat heb je gedaan, mijn broer?” Hij kijkt Cham gespannen aan.

Dan antwoordt Cham koel en met duivelse nonchalance:

“Ik heb mijn vaders naaktheid ontbloot. De naam van mijn zoon zal Kanaän zijn.”

Die woorden snijden door Sem en Jafet heen als een tweesnijdend scherp zwaard. Vol ongeloof staren ze hun jongere broer aan. Hij heeft hun vaders naaktheid ontbloot... hij heeft Noachs vrouw, hun moeder, genomen en daarmee heeft hij zijn vader uitgedaagd en zijn leidende positie betwist. Cham heeft Noach van de troon gestoten. Sem en Jafet rennen naar de tent, trekken de flappen van de ingang weg en daar zien ze hun vader uitgestrekt op de grond liggen zoals Cham gezegd had. Emzara ligt verderop met haar gezicht in haar kussen te huilen. Ze kreunt van de pijn, want ze is genadeloos hard in elkaar geslagen. Nog voordat ze haar naaktheid goed kunnen zien, wenden de broers hun ogen

af. Ze pakken Noachs mantel van de grond, waar hij die had laten vallen. Vervolgens lopen ze achterwaarts met het kleed op hun schouders richting hun moeder en bedekken haar, zodat zij hun vaders naaktheid niet zien.

Als Noach de volgende dag zijn roes heeft uitgeslapen en hoort wat Cham hem heeft aangedaan, roept hij de oudsten van de gemeenschap bij elkaar. Hem is dan wel zijn autoriteit als patriarch ontnomen, maar zijn speciale band met Elohim ontnemt niemand hem. Daar staat hij vol wroeging over zijn gedrag van gisteravond. Had hij maar... dan zou het misschien allemaal niet gebeurd zijn. Toch is zijn vastberadenheid meer merkbaar voor zijn stamleden dan zijn gevoel van ernstig falen. Hij spreekt een vervloeking uit, maar niet over Cham zelf. Het is een vloek over zijn nageslacht. Cham heeft Emzara genomen, zo vernam hij van zijn andere zonen en daarom zullen zijn zonden gedragen worden door de kinderen, die uit die gedwongen verbintenis voortkomen. Niet alleen zijn kind, maar ook zijn kleinkinderen en achterkleinkinderen. Hij had de naam van zijn nieuwe kind al genoemd: Kanaän.

“Vervloekt is Kanaän,” zegt Noach plechtig, “hij zal voor zijn broers de laagste zijn onder de slaven.

Gezegend is Yahweh, de God van Sem, laat Kanaän een knecht voor hem zijn. Moge Elohim Jafet uitbreiden en hem laten wonen in de tenten van Sem. Laat Kanaän een knecht voor hem zijn.”

Als de oudsten dat horen, zijn ze allemaal geschokt. Noach gebruikt Elohim's heilige verbondsnaam, Yahweh, in een vloek! Uiteraard zou hij als patriarch het gezag hebben om dit te kunnen doen, maar het is niet eerder voorgekomen. Waarom vervloekt hij niet zijn eigen zoon Cham, maar moet zijn kleinzoon het ontgelden? Kanaän is nergens schuldig aan. Cham overduidelijk wel. Zou een zoon moeten lijden onder de gevolgen van zijn vaders zonde? Bezoekt Elohim werkelijk de ongerechtigheid van een man aan de generaties die uit hem voortkomen?

De stevige woorden die Noach net heeft uitgesproken zijn niet geuit vanwege een persoonlijke vete. Met zijn vervloeking beschermt hij de heilige identiteit van de eerste familie, de acht die uit de Zondvloed op kwamen, en van de hele gemeenschap. Als er geen morele standaarden zouden zijn, dan zou de beschaving binnen de kortste keren nog sneller naar de Afgrond geholpen worden. Yahweh had na de Zondvloed bij de reuk van Noachs offer al gezegd dat de gezindheid van het hart van de mens al slecht is vanaf zijn jeugd. Het blijkt ook uit de verdeelde reacties op Noachs vervloeking dat de macht van het interne kwaad de mensen verdeelt. Chams kwaadaardigheid veroorzaakt een breuk in de gemeenschap. De verschillende families zijn het ontzettend oneens met elkaar. De kinderen van Sem willen dat Cham scherp veroordeeld wordt voor zijn schanddaad. Ze dringen erop aan dat hij moet sterven, vanwege de schending van het heilige huwelijk van hun ouders. Jafet en zijn stammen zien Chams misdaad zeker als uiterst slecht, maar de doodstraf gaat hen te ver. Verbanning is hun oordeel. Het verbond van Yahweh met Noach na de Zondvloed heeft als regel: een mensenleven voor een mensenleven. Als een mens andermans bloed vergiet, dan zal zijn bloed ook moeten vloeien, kortom: dan verdient hij de doodstraf. Het ontheiligen en zelfs vernietigen van het leven van een mens als evenbeeld en gelijkenis van Elohim wil zeggen dat men de Schepper afwijst. Elkaar doodslaan betekent het begin van het einde van de beschaving. Die dreigende neerwaartse spiraal moet bij de eerste misdaad meteen de kop ingedrukt worden. Maar valt Chams daad onder het 'bloed laten vloeien'? Sem, Jafet en hun nakomelingen komen er niet met elkaar uit.

Cham wacht het oordeel niet langer af. Samen met zijn families die nog gebleven zijn maakt hij zich klaar om naar het zuiden en het westen te vertrekken. Zijn hoop is dat zij in de toekomst met schepen de verre eilanden kunnen verkennen en zich er mis-

schien kunnen vestigen. Het komt erop neer dat hij zelf al in ballingschap wil gaan. Waarom heeft hij zich dan opgeworpen als de nieuwe patriarch van de hele gemeenschap? Wat drijft een mens als hij komt tot deze verdorvenheid? Het is net alsof zijn misdaad eerder een uiting van trots is geweest, puur machtsvertoon en dat het hem niet eens ging om daadwerkelijk die macht in handen te krijgen en de verantwoordelijkheid te nemen. Eén ding is duidelijk. Het is zoals Yahweh gezegd heeft: de gezindheid van het hart van de mens is al slecht vanaf zijn jeugd.

Chams daad zorgt voor een kettingreactie met verstrekkende gevolgen. De oudsten komen uiteindelijk tot de conclusie dat het tijd is dat iedere stam zich, net als Kush reeds eerder gedaan heeft, zich over de aarde gaat verspreiden. Het was iets dat men tijden geleden al had moeten doen. Het was een bepaalde angst die hen had weerhouden van het opvolgen van Elohîms gebod na de Zondvloed: “Wees vruchtbaar, word talrijk en *vul* de aarde.” Sems zonen trekken naar het centrum van Mesopotamië en naar de gebieden ten oosten daarvan. Jafets families migreren naar de noordelijke gebieden. Ze bouwen nieuwe steden op de ruïnes die de vloed heeft achtergelaten. Na verloop van tijd, als Elohîm de taal van de mensen verward heeft, verandert men ook de namen van de steden en gebieden. Erech staat nu bekend als Uruk en het land Sinear noemt men tegenwoordig Sumer.

Noach en Emzara blijven wachten totdat Chams zoon Kanaän wordt geboren. Ze staan hem bij zijn geboorte af aan de andere kinderen van Cham. Daarna reizen ze via de rivier de Eufraat naar de zuidelijke zee. Vanaf daar zeilen ze naar het legendarische eiland genaamd Dilmun. Generaties later wordt het bekend als ‘het land van de levenden, waar de zon opkomt bij de monding van de

rivieren'. Het verre, mysterieuze eiland inspireert heel wat legendes over de toegang naar de onderwereld. Voor Noach en Emzara betekent het een uitweg, een kans op een nieuw leven, weg van de schaamte en de pijn. De vreselijke herinneringen en het trauma zullen niet geheel verdwijnen, maar ze zullen wellicht – door zich op dit onbekende eiland te vestigen – met de tijd vervagen als ze niet dagelijks geconfronteerd worden met de families die zo langzamerhand de hele aarde beginnen te bevolken. Onder hen staat Noach nu bekend als Utnapishtim de Verre. De man uit het verre verleden, die het leven vond.

De kinderen van Noach verspreiden zich over het hele land en met name langs de rivieren en de zee. Al spoedig nemen ze behoorlijk toe in aantallen. Maar met deze bevolkingsgroei en de verspreiding van de mensheid op aarde, is het onvermijdelijk dat ook het kwaad dat in het hart van de mens zetelt, overal voet aan de grond krijgt, waar zij zich vestigen.

Met het gaan en komen van generaties, vervaagt de herinnering aan Noach en leeft hij slechts voort in verschillende legendes en mythen. Ook Elohim's rechtmatige heerschappij over de aarde wordt opnieuw al snel vervangen door de oude goden van het pantheon. Iedereen lijkt het verleden te zijn vergeten. Iedereen is vergeten wie zij daadwerkelijk waren. Iedereen is Elohim vergeten. Hun denken kent geen diepgang meer en hun harten zijn met dwaasheid verduisterd. Ze hebben de waarheid van Elohim vervangen door de leugen, want de mensen aanbidden en dienen nu de schepsels van de hemel en de aarde, de schepping zelf in plaats van hun Schepper. Nu geeft Hij ze over aan hun eigen verdorvenheid. Hoewel Hij later zelf nog één keer met een aantal van Zijn hemelse heiligen naar Sumer was afgedaald om hun taal te verwarren, hadden zij nog geen ontzag voor Hem. Maar voordat Hij kwam, gebeurde dit ...

